

פתח ואמר, (דברים ב) כי ה' אללהיך ברוך בכל מעשה ידך ידע לךך וגוי המוליך וגוי, נחש שך ועקרוב וגוי. נחש שך למה פאן? אלא לקחת ענשם מישראל כל זמן שפורים מעת החיים, שבתוב כי הוא חייך ואורך ימיך.

בא ראה, אמר רבי חייא, כתוב (משל י) חזך שבטו שׂוֹנָא בנו וגוי, וכתווב (מלאכי א) אהבתני אחכם אמר ה', וכתווב ואת עשו שנאתי. מה זה שנאתי? שבתוב חזך שבטו שׂוֹנָא בנו, כלומר שנאתי אותו, ועל כן חשבתי שבט מהם. כל שפן וכל שפן תלמידי חכמים שהקדוש ברוך הוא לא רוצה שיפרשו מעת החיים אפלו רגע אחד.

ויאמר אל עמו, נמן להם עצה לעשות עמם רע. אמר רבי מנחום, יודעים היו המצריים באצטגניות שליהם שסופם ללקות בגליל ישראל, ולכן הקדים השליט שלהם לעשות עם רע.

רבי יצחק פגש באותו הר, וראה איש אחד ישן פחת האילן. ישב שם. עד שישב, ראה שהארץ מתחילה, ונשבר אותו אילן ונפל, וראה בקיעים ונמות הארץ, והארץ עולה וירדת.

ההעדר אותו איש, וצוחה בוגר רבי יצחק ואמר לו: יהודי יהודי, תפחה ומתנהם, שעכשיו מעמידים ברקיע גדור מלנה אחד שליט עליון, והוא עתיד לעשות עמכם הרבה רע, ורעדת הארץ בזאת ביתה בגליכם. שבל פעם שרוודת הארץ, פשעם ממנה שייעשה עפכם רע.

תמה רבי יצחק ואמר, וראי

פתח ואמר, (דברים ב) כי ה' אלהיך ברוך בכל מעשה ידך ידע לךך וגוי המוליך וגוי, נחש שך ועקרוב וגוי. נחש שך למה הכא. אלא, לקחת עונשן מישראל, כל זמן שמתפרשים מן עין החיים. בכתיב, (דברים ל) כי הוא חייך ואורך ימיך.

הא חי, אמר רבי חייא, בכתיב (משל י) חזך שבטו שׂוֹנָא בנו וגוי. ובכתיב (מלאכי א) אהבתני אהתכם אמר ה'. וכ כתיב, (מלאכי א) ואת עשו שנאתי. מהו שנאתי, דכתיב חזך שבטו שׂוֹנָא בנו. כלומר שנאתי אותו, ועל כן חשבתי שבט מהם, כל שפן וכל שפן תלמידי חכמים, שלא בעי קדשא בריך הוא דיתפרשו מעת החיים.

אפילו רגעא חדא.

ויאמר אל עמו. יhab להוון עיטה, למעבד עמהוון בישא. אמר רבי מנחום, ידעין הו מצראי באצטגניות דלהוון, שטוףן למלאקי בגין ישראל, ולכך אקדים שולטנא דלהוון, למעבד עמהוון ביש.

רבי יצחק פגע בההוא טורא, וחמא חד בר נש דהוה נאים תחות חד אילן. יתיב פמן, אדרהוה יתיב, חמא ארעה דמתחלחלא, ואותבר ההוא אילנא, ונפל, וחמא בקייעין גומין בארעא, וארעה סלקא ונחתא.

אותער ההוא גברא, צווח לקליה דרבי יצחק, ואמר לייה יודאי יודאי, בכוי ונהיים, דהאיינא מקימין ברקיעא חד לרברא ממנא שלטנא עלאה, והוא זמין למעבד עמכoon ביש סגי, והאי קדשא דארעה בגיגיון הוה. דכל זמן דרגשא ארעה, פד קם ממנא, דיבעריד עמכoon בישא.

צעונה רבי יצחק ואמר, וראי בכתיב, (משל י) תחת שלש רגזה ארץ, וב כתיב פחת עבד כי